

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Gemma Busquets Ros

La corresponsal

La corresponsal em recorda Michelle Pfeiffer. Deu ser perquè en la crònica de més de vuit minuts amb què explicava al món la caiguda de Kabul vaig pensar en una pel·lícula de reporters mediocre en què la Pfeiffer informa en directe del motí en una presó. Davant la pressió del moment, la Pfeiffer rep indicacions des de la redacció de la tele local on Robert Redford, examant i Pigmalió, fa allò que fan tots els homes quan tenen al davant una dona tan insegura com brillant. En canvi, a la corresponsal de la CNN no li tremola la veu, envoltada de talibans, i sona amb una professionalitat admirable. La cara de Clarissa Ward, la corresponsal, emmarcada i lluminosa, sobresurt de la negror que li cobreix el cos, una vestimenta mortal per a les afganeses que, a diferència d'ella, no són a Doha, evacuades pels nord-americans. Estudiava el seu últim any de literatura comparada a Yale quan va succeir l'11-S. Es veu que tenia vocació d'actriu, però en veure caure les Torres Bessones va sentir una altra crida. I vint anys després és a l'Afganistan narrant la història mentre ho veiem com si fos un episodi de *Homeland*. Clarissa Ward, Christiane Amanpour, Oriana Fallaci, afegim-hi les de casa, Mayte Carrasco, Mònica Bernabé, i les pioneres com Carmen Sarmiento, que fa poc recordava que als vuitanta ella era a Peshawar parlant de refugiats afganesos. Perquè el món no ha canviat tant, és igual de perillós, tampoc la manera com la corresponsal ens l'explica, però sí la manera com descodifiquem el que hi passa. Els mitjans hi han contribuït, perquè els interessa l'espectacle de la guerra, la que dona diners, la que ens explica Michelle Pfeiffer des de Kabul.

EDITORIAL

La llengua, un dret i un deure

Les dades sobre l'ús de la llengua catalana aportades per la darrera Enquesta de Joventut que ha fet l'Ajuntament de Barcelona certifiquen el retrocés apuntat per enquestes anteriors i constata l'avenç inexorable d'un procés de substitució lingüística per part de la llengua castellana. Més enllà de les tendències naturals entre llengües majoritàries i minoritàries que comparteixen geografia, aquesta evolució té al darrere una voluntat política de fons, permanent i sistemàtica, de l'Estat espanyol, que dona al castellà (també dit espanyol) una protecció legal i un impuls governamental majúsculs i, comparativament, abusius respecte dels que ha tingut i tindrà mai el català, mentre

Catalunya no tingui un Estat propi i continuï a mercè de la legislació (i la voluntat) espanyola. En aquestes circumstàncies, afirmar que el català es troba en una situació d'emergència no és pas una visió ni esbiaixada ni alarmista, sinó d'un realisme esfereïdor.

No podem, però, caure en la trampa de dipositar la responsabilitat de la supervivència del català en la culminació del procés sobiranista a Catalunya. El català ha sobreviscut a més de cinc segles de dominació política castellana sobretot gràcies al compromís i la persistència dels catalans en la transmissió i l'ús de la llengua pròpia i, quan les ha tingut, a la capacitat legislativa i executiva de les seves institu-

cions d'autogovern, que és molt limitada però existeix. I és aquí on cal posar ara la màxima pressió per frenar el procés de substitució. Des de la societat, cal militar en la llengua, no renunciar al seu ús, no acceptar l'agressió lingüística i apel·lar als drets lingüístics en qualsevol àmbit; mentre, el govern i el Parlament han d'exigir el respecte a aquests drets i ser-ne proactius, per exemple, regulant el camp audiovisual per pal·liar l'actual residualització del català, invertint més recursos per millorar l'oferta en aquest camp i en el digital, recuperant les campanyes de promoció o reactivant les capacitats de la CCMA. L'ús del català és un dret que cal exigir i un deure que cal assumir.

La foto

Tensió entre Ucraïna i Rússia. Els ucraïnesos han celebrat el Dia de la Bandera recordant davant l'ambaixada russa els 15.000 ucraïnesos morts pels russos en el conflicte fronterer. ■ EFE

La frase del dia

Pere Aragonès

PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

“El govern que presideixo anirà a la mesa de negociació amb la màxima ambició política”

Keep calm

Tenim un problema i no és l'ampliació de l'aeroport del Prat, ni l'ús social del català, ni el futur de TV3, ni el preu de la llum, ni tampoc el preu de l'habitatge. Tot això en són conseqüències; el problema de Catalunya és que no tenim definit el model de país que volem. Pasqual Maragall va tenir un pla per a Barcelona i va obrir la ciutat al mar aprofitant els Jocs Olímpics. Jordi Pujol tenia un pla per a Catalunya i va construir una autonomia forta amb estructures sòlides. Artur Mas tenia un pla per al catalanisme i va fer l'independentisme majoritari. Evidentment no ho van fer sols i, per assolir aquestes fites, moltes d'altres persones hi van con-

Tenim un problema

Jordi Cuminal

tribuir amb la seva dedicació, esforç i suport social. Després d'ells, una generació s'ha dedicat a l'embat amb l'Estat per fer efectiva la independència nacional de Catalunya.

No hem guanyat. Tampoc hem perdut. Els costos de la repressió han sigut alts i encara ho són. Per als presos polítics i exiliats, les conseqüències personals que els ha significat la seva acció han sigut, i encara són, duríssimes. Però la força política de l'independentisme es manté. Per això és segur que el procés per a la independència de Catalunya seguirà fixant l'agenda política a casa nostra i a l'Estat. La partida continuarà jugant-se en un nou terreny, i és per

aquest motiu que cal preparar-se per guanyar o, almenys, per no perdre davant qui ens vol arrasar.

Per assolir aquest repte no ens podem estar discutint per tot, a tothora. Cal definir un projecte de país capaç d'identificar els mínims comuns múltiples capaços de generar els grans consensos que es defineixin com a projecte polític, econòmic i social. Més enllà del soroll de proclames buides a les xarxes socials i a les samarretes d'una part dels actors polítics i del “no a tot”, la política catalana actual té talent per impulsar-ho. I els altres sectors també. Els animo a fer-ho, perquè tenim un problema, però el lideratge n'és la solució.